

Ieškovės reikalavimai

- Pripažinti, kad 2003 m. kovo 11 d. Įstatyminio nutarimo 2 straipsnio 1 dalimi uždrausdama pritvirtinti spalvotus filmus ant automobilių stiklų, Portugalijos Respublika neįvykdė išipareigojimų pagal EB 28 ir 30 straipsnius bei EEE susitarimo 11 ir 13 straipsnius, nes toks draudimas neleidžia Portugalijoje prekiauti spalvotais filmais, kurie teisėtai pagaminti ir (arba) jais prekiaujama kitoje valstybėje narėje arba EEE susitarimą pasirašiusioje valstybėje.
- Priteisti iš Portugalijos Respublika bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

2003 m. kovo 11 d. Įstatyminio nutarimo 2 straipsnio 1 dalyje įtvirtintas draudimas yra kiekybiniam importo apribojimams prilygstanti priemonė, o tai prieštarauja EB 28 straipsniui ir EEE susitarimo 11 straipsniui, nes praktiškai neleidžia Portugalijoje prekiauti spalvotais filmais, kurie teisėtai pagaminti ir (arba) jais prekiaujama kitoje valstybėje narėje arba EEE susitarimą pasirašiusioje valstybėje. Taip pat toks draudimas nepateisinamas atsižvelgiant į EB 30 straipsnį ir EEE susitarimo 13 straipsnį.

2006 m. birželio 19 d. *Labour Court* (Airija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje *Impact prieš Minister for Agriculture and Food, Minister for Arts, Sport and Tourism, Minister for Communications, Marine and Natural Resources, Minister for Foreign Affairs, Minister for Justice, Equality and Law Reform, Minister for Transport*

(Byla C-268/06)

(2006/C 212/28)

Proceso kalba: anglų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Labour Court (Airija)

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovė: *Impact*

Atsakovai: Minister for Agriculture and Food, Minister for Arts, Sport and Tourism, Minister for Communications, Marine and Natural Resources, Minister for Foreign Affairs, Minister for Justice, Equality and Law Reform, Minister for Transport

Prejudiciniai klausimai

1. Ar kuris nors Bendrijos teisės principas (o būtent lygiavertiškumo ir veiksmingumo principas) įpareigoja *Rights Commissioners* ir *Labour Court*, pirmąją instanciją priimančią sprendimą pagal nacionalinės teisės nuostatą arba nagrinėjant dėl šio sprendimo pateiktą apeliacinį skundą, taikyti tiesiogiai veikiančią 1999 m. birželio 28 d. Tarybos direktyvos dėl Europos profesinių sąjungų konfederacijos (ETUC), Europos pramonės ir darbdavių konfederacijų sąjungos (UNICE) ir Europos įmonių, kuriose dalyvauja valstybė, centro (CEEP) bendrojo susitarimo dėl darbo pagal terminuotą sutartį⁽¹⁾ nuostatą tokiomis aplinkybėmis, kai:

- pagal valstybės narės nacionalinę teisę, įskaitant ir direktyvą įgyvendinančias nacionalinės teisės nuostatas, *Rights Commissioner* ir *Labour Court* nėra suteikta aiški jurisdikcija tai daryti;
- asmenys gali *High Court* pareikšti alternatyvius ieškinius dėl to, kad jų darbdavys netaikė direktyvos jų individualioms aplinkybėms; ir
- asmenys gali pareikšti alternatyvius ieškinius valstybei narei atitinkamos jurisdikcijos bendrajame teisme, siekdami žalos, patirtos dėl to, kad valstybės narės laiku neįgyvendino direktyvos, atlyginimo?

2. Jei atsakymas į Klausimą Nr. 1 teigiamas,

- a) ar Direktyvos 1999/70/EB priede pateikiamo Bendrojo susitarimo dėl terminuotų darbo sutarčių, sudaryto tarp ETUC, UNICE ir CEEP 4 punkto 1 dalis yra besąlyginė ir pakankamai aiški, kad asmenys galėtų ją remtis savo nacionaliniuose teismuose?
- b) ar Direktyvos 1999/70/EB priede pateikiamo Bendrojo susitarimo dėl terminuotų darbo sutarčių, sudaryto tarp ETUC, UNICE ir CEEP 5 punkto 1 dalis yra besąlyginė ir pakankamai aiški, kad asmenys galėtų ją remtis savo nacionaliniuose teismuose?

3. Atsižvelgiant į Teisingumo Teismo atsakymus į klausimą Nr. 1 ir į klausimo Nr. 2 b dalį, ar Direktyvos 1999/70/EB priede pateikiamo Bendrojo susitarimo dėl terminuotų darbo sutarčių, sudaryto tarp ETUC, UNICE ir CEEP 5 punkto 1 dalis draudžia valstybei narei, kaip darbdavei, pratęsti terminuotą darbo sutartį iki 8 metų po to, kai minėta direktyva turėjo būti įgyvendinta ir prieš priimančią ją įgyvendinančius nacionalinės teisės aktus, jeigu:

- visais ankstesniais atvejais darbo sutartis buvo pratęsiama trumpesniais laikotarpiais ir darbdaviui darbuotojo teikiamų paslaugų reikia ilgesniam laikotarpiui,
- darbo sutarčių pratęsimu ilgesniam laikotarpiui trūkdoma asmeniui visiškai taikyti Bendrojo susitarimo 5 punktą jį perkėlus į nacionalinę teisę; ir

- tokiam pratęsimui nėra objektyvių priežasčių, nesusi-
jusį su darbuotojo, kaip pagal terminuotą darbo sutartį
dirbančio asmens, statusu.
- 4. Jei atsakymas į klausimą Nr. 1 arba į klausimą Nr. 2 yra
neigiamas, ar kuri nors Bendrijos teisės norma (o būtent
pareiga nacionalinę teisę aiškinti atsižvelgiant į Direktyvos
tekstą ir tikslą, jog kiltų Direktyva siekiamas rezultatas)
įpareigoja *Rights Commissioner* ir *Labour Court* aiškinti nacio-
nalinės teisės normas, priimtas įgyvendinant 1999 m.
birželio 28 d. Tarybos direktyvą dėl Europos profesinių
sąjungų konfederacijos (ETUC), Europos pramonės ir darb-
davių konfederacijų sąjungos (UNICE) ir Europos įmonių,
kuriose dalyvauja valstybė, centro (CEEP) bendrojo susita-
rimo dėl darbo pagal terminuotas sutartis, kaip galiojančias
atgal nuo tos dienos, kurią ši direktyva turėjo būti įgyven-
dinta, jeigu
 - nacionalinės teisės normos tekstas tokio aiškinimo
aiškiai nedraudžia, bet
 - nacionalinės teisės norma, reglamentuojanti įstatymų
aiškinimą, draudžia tokį taikymą atgaline data, nebent
aiškiai ir nedviprasmiškai įrodoma priešingai?
- 5. Jei atsakymas į klausimą Nr. 1 arba klausimą Nr. 4 teigiamas,
ar Direktyvos 1999/70/EB priede pateikiamo Bendrojo susi-
tarimo dėl terminuotų darbo sutarčių, sudaryto tarp ETUC,
UNICE ir CEEP 4 punkte nurodoma sąvoka „darbo sąlygos“
apima darbo sutarties sąlygas, susijusias su darbo užmo-
kesčiu ir pensijomis?

(¹) OL L 175, p. 43

2006 m. birželio 20 d. pareikštas ieškinys byloje *Europos Bendrijų Komisija prieš Austrijos Respubliką*

(Byla C-270/06)

(2006/C 212/29)

Proceso kalba: vokiečių

Šalys

Ieškovė: Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama H. Støvlbæk ir
advokato B. Wägenbaur

Atsakovė: Austrijos Respublika

Ieškovės reikalavimai

1. Remiantis Europos Bendrijos steigimo sutarties 226 straips-
nio pirmąja pastraipa pripažinti, kad Austrijos Respublika

dėl to, kad tam tikros kredito įstaigos, veikiančios prie cent-
rinės įstaigos, privalo savo centrinėje įstaigoje (ir laikyda-
mosi centrinės įstaigos iš anksto nustatytų sąlygų) turėti tam
tikro procentinio dydžio indėlių likvidumo rezervą ir tuo
joms užkertamas kelias laikyti mokėjimo priemonės kitose
Europos finansų įstaigose, neįvykdė išipareigojimų pagal
EB sutarties 56 straipsnio 1 dalį.

2. Priteisti iš Austrijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Ieškinio pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Pagal EB 56 straipsnio 1 dalį uždraudžiami visi kapitalo
judėjimai tarp valstybių narių bei tarp valstybių narių ir trečiųjų
šalių apribojantys nacionaliniai teisės aktai. Šis draudimas yra
kur kas platesnis nei nevienodo finansų rinkos dalyvių trakta-
vimo dėl priklausymo vienai ar kitai valstybei pašalinimas, ir jis
apima visus apribojimus, kurie daro naudojimąsi šia pagrindine
laisve mažiau patraukliu. Pagal Teisingumo Teismo praktiką
valstybės narės taikomos priemonės yra kapitalo judėjimo apri-
bojimai, kai jos sulaiko rezidentus nuo paskolų ėmimo ir inves-
tavimo kitoje valstybėje narėje.

Komisija mano, kad Austrijos bankų įstatymo nuostata, kuri
įpareigoja tam tikras kredito įstaigas, veikiančias prie centrinės
įstaigos, turėti tam tikrą likvidumo rezervą dalį centrinėje įstai-
goje, yra laisvo kapitalo judėjimo apribojimas. Šis įstatyminis
įpareigojimas būtent užkerta kelią pirminiams bankams inves-
tuoti didelę, šių privalomųjų indėlių dydžio, dalį pinigų rinkos
priemonių į kitas Europos kredito įstaigas ir pervedant šias
pinigų rinkos priemones į kitą valstybę narę pasiekti didesnę
negu centrinės įstaigos užtikrinamą pelningumą.

Nagrinėjama Austrijos bankų įstatymo nuostata nepateisinama
nei EB 58 straipsnyje aiškiai išvardytais, nei vartotojų teisių
apsaugos pagrindais arba kitais visuomenės intereso privalomai-
siais reikalavimais.

Komisijos įsitikinimu, nagrinėjamas įstatyme nustatytas privalo-
masis indėlis centrinėje įstaigoje nėra reikalingas apsaugoti
vartotojų teises. Pirma, Austrijoje jau yra įstatyminė nuostata
dėl likvidumo užtikrinimo, taikoma visiems bankams, antra,
egzistuoja švelnesnės pakankamo likvidumo pasiekimo prie-
monės, kurios neužkerta kelio laisvam kapitalo judėjimui arba
mažai jį trukdo. Egzistuojantis teisės aktas veikia vartotojų
teisių apsaugą netgi nenaudingai, nes pirminiams bankams
užkertamas kelias investuoti likvidumo rezervus klientų intere-
sais tarptautiniu mastu ir galbūt pelningiau. Be to, nėra jokių
pagrindų, kad atskirų pirminių bankų nemokumas neišven-
giamai sukeltų grandininę reakciją ir lemtų pavojų kitų sekto-
riaus pirminių bankų taupomiesiems indėliams. Tačiau šis
katastrofos scenarijus yra mažai tikėtinas, nes panašios kitų
valstybių narių sistemos išsiverčia be įstatyme nustatyto privalo-
mojo indėlio ir be serijinių bankų bankrotų stabiliai veikia daug
dešimtmečių.